

ПРОТОКОЛ

№ 7297

гр. София, 19.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 88 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЛОРА ЛЮБ. ДИМОВА
ПЕТКОВА

при участието на секретаря БОЖИДАРА П. КУБАДИНОВА
Сложи за разглеждане докладваното от ЛОРА ЛЮБ. ДИМОВА ПЕТКОВА
Гражданско дело № 20221110131732 по описа за 2022 година.
На именното повикване в 14:41 часа се явиха:

След изпълнение на разпоредбите на чл. 142 ГПК

ИЩЕЦЪТ и ОТВЕТНИК по насрещния иск М. Д. Д. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. И., с пълномощно по делото.

ОТВЕТНИКЪТ и ИЩЕЦ по насрещния иск К. О. М. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Г. – *назначен от съда особен представител.*

АДВ. И.: Да се даде ход на делото.

АДВ. Г.: Поддържам да не се дава ход, съгласно изложеното от мен.

СЪДЪТ намира, че не следва да бъде даван ход, тъй като производството по делото е недопустимо и същото следва да бъде прекратено.

Софийски районен съд е сезиран с искова молба на М. Д. Д. срещу К. О. М., с която е предявен установителен иск за признаване на установено спрямо ответника, че в качеството му на поръчител по договор за заем от 26.08.2020 г. дължи солидарно с [фирма] на ищцата сумата от 15 000 лв., представляваща задължение по договора за заем, ведно със законната лихва от 02.02.2021 г. до изплащане на вземането, както и възнаградителна лихва в

размер на 3 000 лв. за периода от 26.08.2020 г. до 02.09.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 6378/2021 г. по описа на СРС, 88 с-в.

С разпореждане от 21.06.2022 г. съдът е констатирал, че исковата молба не отговаря на изискванията за редовност и е дал указания на ищеца в едноседмичен срок от връчване на съобщението да представи доказателства за внесена държавна такса по сметка на СРС в размер на 360 лв., като го е предупредил, че при неизпълнение на дадените указания в срок исковата молба ще бъде върната, а производството по делото ще бъде прекратено. Съобщение с постановеното разпореждане е връчено на ищеца на 28.06.2022 г. Изпълнение в указания срок или каквото и да е било изявление от ищеца не е постъпило по делото. На 05.08.2022 г. съдът е постановил нов съдебен акт, с който е разпоредил разпореждането от 21.06.2022 г. да се връчи отново на ищеца. Същото е връчено на 14.09.2022 г. чрез адв. А. И., чрез която е връчено и първото съобщение и в указания срок е постъпила молба с приложен документ за внесена държавна такса.

Съдът намира, че в случая с издаването на второто разпореждане и повторното връчване на съобщение с указанията за внасяне на държавна такса е извършил процесуално нарушение, което на този етап на производството може да бъде отстранено като производството бъде прекратено. В противен случай при постановяване на краен акт по същество на делото съдът ще се произнесе с недопустимо решение /в този смисъл – Решение № 50265/10.01.2023 г. по гр.д. № 3517/2021 г. по описа на ВКС, IV г.о./.

Настоящият състав не отстъпва от тезата си, обективизирана в определението за насрочване на делото, че представянето на документ за заплатена държавна такса се отнася към изискванията за редовност на исковата молба, но в случай на неизпълнение рефлектира върху допустимостта на производството. Това е така, защото редовната искова молба е положителна процесуална предпоставка за надлежното упражняване на правото на иск. Исковият процес е недопустим, ако не са налице положителните процесуални предпоставки за съществуването или за упражняването на правото на иск, или ако съществуват процесуалните пречки за съществуването или за упражняване правото на иск. Нещо различно не е прието в мотивите на ТР № 1/2017 г. на ОСГТК на ВКС. Напротив, изяснено е че недопустимо е съдебното решение, постановено при липса на условия материалноправният спор да бъде разгледан по същество – отсъствие на положителна, или наличие на отрицателна процесуална предпоставка, свързана с възникването, съществуването и упражняването на правото на иск. Предпоставките се разграничават на абсолютни и относителни, според това, дали за тях съдът следи служебно (както е при абсолютните, между които и редовност на исковата молба), или се вземат предвид само по отвод на страната (при относителните). Аналогични са и разясненията, дадени в т. 9 от ПП № 1/1985 г. на ВС на РБ – измежду случаите, при които решението не отговаря на изискванията, при които делото може да се реши по същество е ненадлежното упражняване правото на иск, като в тълкувателния акт са

дадени примери, които не са изчерпателни, на случаи на липса на право на иск и на ненадлежащото му упражняване.

В ТР №1/2001 г. от 17.07.2001 г. на ОСГК на ВКС също е разяснено, че когато за пръв път се констатира нередовности на исковата молба пред въззивния съд, той я оставя без движение с указания до ищеца да ги отстрани. При неизпълнение първоинстанционното решение се обезсилва, като не се правят изключения относно някои от нередовностите на исковата молба и в частност при неплащане на държавна такса. Изрично в мотивите на тълкувателния акт е посочено, че отстраняването на дефектите на исковата молба пред този съд може да се отнася до всички реквизити на исковата молба, посочени в чл. 98 (отм.) и чл. 99 ГПК (отм.), съответни на чл. 127 и чл. 128 ГПК от 2007 г., т.е. и относно изискването да се представи документ за внесена държавна такса. Касационната инстанция, която също следи служебно за допустимостта на исковото производство, съответно допустимостта на въззивното решение, ако за първи път установи, че не е внесена дължимата държавна такса по исковата молба, оставя сам производството по делото без движение с указание да се внесе нужната сума, а ако то не бъде изпълнено обезсилва решенията на двете инстанции и прекратява делото в изпълнение на правомощието си по чл. 218ж, ал. 2 ГПК (отм.), аналогичен на чл. 274, ал. 4 ГПК от 2007 г. Тези постановки са приети за относими и при действието на ГПК от 2007 г. според т. 5 от ТР 1/2013 г. на ОСГК на ВКС с едно изключение – противоречие между обстоятелствена част и петитум досежно посочения ответник по иска, в който случай въззивният съд обезсилва първоинстанционното решение и връща делото на първостепенния съд сам до отстрани нередовността. Така изложеното сочи несъмнено, че плащането на държавната такса по исковата молба е част от редовността на същата и съответно от значение за надлежащото упражняване на правото на иск. Когато първостепенният съд укаже на ищеца да плати, но той не го стори в срок, исковата молба се връща, а образуваното по нея производство се прекратява. Когато нередовността е установена за първи път от въззивна или касационна инстанция, те сами оставят производството без движение с указание да се плати дължимата такса от ищеца по делото, а ако той не изпълни в срок – обезсилват постановените решения като недопустими и прекратяват производството по делото.

В допълнение следва да се посочи, че правилото на чл. 77 ГПК урежда хипотеза, при която страната е останала задължена за разноски, но това не включва хипотезата, когато се касае за внасяне на държавна такса, за което изрично ѝ е било указано по чл. 129, ал. 2 ГПК, но тя не е изпълнила в срок. Обратното би обезсмислило изобщо изискването по чл. 128, т. 2 ГПК, последицата по чл. 129, ал. 3 ГПК при неизпълнение на указанието за внасяне на таксата и отговорността по чл. 129, ал. 6 ГПК. Това би значило, че делото следва да се гледа независимо дали е платена или не държавната такса, а при приключването му съдът ще я събере по чл. 77 ГПК, при това направо от загубилата страната, предвид резултата по материалноправния спор, а която не винаги е ищеца; указанията на съдилищата за внасяне на държавна такса и оставяне на производството без движение биха се обезсмислили, а при

неизпълнение на същите не би следвало да се прилага изрично уредената от законодателя последица по чл. 129, ал. 3 ГПК. Възможно е поради грешка част цялата или част от дължимата държавна такса да не е била събрана от съдилищата, защото те не са дали указания по чл. 129, ал. 2 ГПК или са дали неточни указания досежно размера ѝ - тогава сумите се събират принудително въз основа на определение по чл. 77 ГПК. Нормата няма как да се приложи при вече преклудирана възможност ищецът да отстрани нередовностите на исковата молба.

В случая ищецът е внесъл държавната такса след преклузивния срок, което прави изпълнението невалидно – арг. чл. 64, ал. 1 ГПК. Последващите други процесуални действия на страните и съда, вкл. насрочване на делото в открито съдебно заседание, не го валидират. **Съдът няма право да преценява кое от изискванията за редовност на искова молба ще съблюдава и кое – не, при кое неизпълнение на указания по чл. 129, ал. 2 ГПК ще прилага последиците по чл. 129, ал. 3 ГПК и за кое - не.** Повторното указание по чл. 129, ал. 2 ГПК до ищеца не възобновява, нито удължава вече изтеклия срок за изпълнение. То не може да се разглежда и като погрешно указан по-дълъг срок за изпълнение с последиците по чл. 62, ал. 3 ГПК, защото на практика е дадено повторно, ново указание, при вече неизпълнено указание по чл. 129, ал. 2 ГПК, за което последицата е прекратяване на производството, поради което и настоящият състав счита, че не следва да разглежда исковете по същество.

С отговора на исковата молба е предявен насрещен иск за установяване недължимост на сумите, посочени в заповедта за изпълнение на парично задължение от 13.02.2021 г. по ч.гр.д. 3678/2021 г. по описа на СРС, 88 с-в. Изрично е посочено, че искът е предявен в условие на евентуалност, т.е. процесуалното условие за разглеждане му е уважаването на главния /първоначалния/ иск, ето защо и насрещния иск следва да бъде върнат и производството по него също следва да бъде прекратено. Освен това само в допълнение следва да се посочи, че въпреки дадената възможност констатираните нередовности на насрещния иск към настоящия момент не са отстранени.

Водим от горното,

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

НЕ ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ВРЪЩА искова молба с Вх. № 121056/13.06.2022 г., подадена от М. Д. Д. срещу К. О. М..

ВРЪЩА насрещен иск, подаден с отговора на исковата молба с Вх. № 235592/22.08.2023 г., предявен при условията на евентуалност.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. № 31732/2022 г. по описа на СРС, 88 с-в.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок, считано от днес пред Софийски градски съд.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ДА СЕ ИЗПЛАТИ на адв. К. К. Г. възнаграждение за особен представител от внесенния депозит в размер на **1500 лв.**

АДВ И.: На основание чл. 47, ал. 6 ГПК правя възражение по отношение изплащането на пълния размер на внесеното от наша страна възнаграждение, предвид развитието по делото и изхода от същото, съгласно постановеното днес определение, като няма пречка да бъде изплатено възнаграждение на особения представител, но възнаграждение се дължи за извършените до момента процесуални действия, включващи изготвяне на отговор и насрещен иск, доколкото открити съдебни заседания няма да продължат да се провеждат.

АДВ. Г.: Възразявам срещу внесеното днес възражение за прекомерност, т.е аз допускам, че съдия-докладчикът, когато е гледал делото - съдия ****, е изхождал от това, че фактически ищцата е заплатила с договорка хонорар на колегата 1500лв. Това е моята теза, че определеното възнаграждение отговаря на фактическата и правна сложност на делото и извършените до момента процесуалния действия.

АДВ И.: Производството не се е развило в своята пълнота и исковете не са допуснати да бъдат разгледани по същество, респективно не е развита всестранна пълноценна правна защита от страна на особения представител. В тази връзка, възнаграждението следва да се определи само за извършените до момента процесуални действия, на база приложимата Наредба, като ГПК допуска под минимума да бъде присъждано възнаграждение.

СЪДЪТ намира, че така направеното възражение от страна на процесуалния представител на ищеца е частично основателно, доколкото минималният хонорар по искове с размер като настоящите, съгласно чл. 7, ал. 2, т. 3 е в размер на 2020лв. Предвид обстоятелството, че съдът е определил възнаграждение в размер на 1500лв., той вече е приложил разпоредбата на чл. 47, ал. 6 ГПК, като е приел, че може да определи възнаграждение в по-нисък размер от минимума. Освен това, съдът е запознат с актуалната практика на СЕС, според която Наредбата и определения в нея размери не са задължителни за правозащитния орган, поради което и с оглед извършените процесуални действия по настоящото дело, **СЪДЪТ** намира, че на адв. Г. следва да бъде определено възнаграждение в размер на 1 200лв., доколкото към настоящия момент е проведено едно открито съдебно заседание, в което

не е даден ход постъпил е отговор на исковата молба с насрещен иск и уточнения към него. Ето защо,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение от 20.03.2023 г. в частта, с която е определен размер за възнаграждение на особен представител в размер над 1 200 лв. до 1500лв.

ДА СЕ ИЗПЛАТИ адв. К. К. Г. възнаграждение за особен представител в размер на 1200лв.

ДА СЕ ИЗДАДЕ 1бр. РКО за сумата от **1200лв.**, по вносен документ от 25.05.2023 г.

АДВ. И.: Моля да ми бъде изпратен препис от протокола от днешното съдебно заседание на следния електронен адрес: *****.

СЪДЪТ

РАЗПОРЕДИ:

ДА СЕ ИЗПРАТИ препис от протокола от днешното съдебно заседание след изготвянето му на адв. И., на посочената електронна поща.

Протоколът се изготви в с.з, което приключи в 15:02 часа.

Съдия при Софийски районен съд: _____

Секретар: _____